

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul II, nr.24, Luna IUNIE 2015

Programul liturgic pe Luna Iunie 2015

Din cuprins:

- ❖ Despre Sfântul Ioan Gură de Aur;
- ❖ Explicarea Sfintei Liturghii;
- ❖ Despre misiunea Parohiei;
- ❖ Sfinți în Iunie;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăture duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Să cunoaștem România;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.

- ❖ **1 Iunie 2015:** Luni; Sfânta Treime; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **5 Iunie 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească;
- ❖ **7 Iunie 2015:** Duminica întâi după Rusalii (a tuturor Sfinților); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; **Lăsatul secului pentru Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel;**
- ❖ **8 Iunie 2015:** Luni; **Începutul Postului Sfinților Apostoli;**
- ❖ **12 Iunie 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească;
- ❖ **14 Iunie 2015:** Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie; ora 11:30 Sfântul Maslu; **(Dezlegare la pește);**
- ❖ **19 Iunie 2015:** Vineri; ora 18:30 Seară duhovnicească;
- ❖ **21 Iunie 2015:** Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; **(Dezlegare la pește);**
- ❖ **24 Iunie 2015:** Miercuri; Nașterea Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; **(Dezlegare la pește);**
- ❖ **28 Iunie 2015:** Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie; **(Dezlegare la pește);**
- ❖ **29 Iunie 2015:** Luni; Sfinții Apostoli Petru și Pavel; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie.

„Jertfa lui Dumnezeu este duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi.” (Psalmul 50. 18)

După Învățătura noastră de Credință Ortodoxă, dintre toate actele noastre de cult prin care cinstim și preamărim pe Dumnezeu, cel mai desăvârșit este sacrificiul sau jertfa, iar jertfa este dăruirea plină de iubire și evlavie a „ceva” (lucru, obiect) în cinstea lui Dumnezeu. Însă, pe lângă dăruirea de obiecte sau de lucruri, cea mai de preț jertfă pe care o putem aduce lui Dumnezeu, nu numai ca act de cult, este chiar sufletul nostru. Se zice în Sfânta Scriptură că Dumnezeu voiește milă,

iar nu jertfă, iar toate lucrurile și ființele din lume sunt ale Lui. Așadar, cum am putea să-I oferim lui Dumnezeu ceva ce este deja al Lui? Putem să-I aducem în dar sufletul nostru, pentru că, deși este creat de Dumnezeu, avem voința liberă și prin alegerile noastre ne putem răndui sufletul la răsplătire, sau la osândă. Ca să-I oferim lui Dumnezeu sufletul nostru, ar fi ideal.

Știind că suntem oameni și toți greșim înaintea lui Dumnezeu, ar trebui să ne smerim întâi gândul nostru și să nu ne mândrim că am avea vreo faptă bună, pentru a nu ne face potrivnici lui Dumnezeu prin mândrie. Pentru a ne smeri cum se cuvine, Dumnezeu ne întinde mână de ajutor prin aceea că îngăduie aproapelui nostru să ne ispitească. Ne întrebăm de multe ori de ce aproapele ne face nedreptate și de ce se poartă cu noi cu dușmănie. Dar să ne aducem aminte cum zice Sfântul Apostol Iacov: „Fericit bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcându-se, va lua cununa vieții” (Iacov 1. 12). Numai prin răbdarea și biruirea ispitei se poate întări sufletul nostru, după cum prin foc și prin apă se căleşte și oțelul. Dacă reușim să trecem prin ispite și să le biruim, știind că „nu ne-a cuprins ispită care să fi fost peste puterea omenească” (1 Corinteni 10. 13), atunci avem speranța că ne-am făcut cel puțin datoria, că am împlinit dreptatea. Deși Dumnezeu este drept, „El voiește milă, iar nu jertfă” (Osea 6. 6).

Să zicem că noi am reușit să răbdăm ispita, să o biruim. Dar ce se întâmplă cu cei care ne ispitesc pe noi, crezând că ar dori numai dreptatea și ar prigoni nedreptatea? Dacă este vorba de teorie, știm desigur că este „vai omului aceuia prin care vine sminteala” (Matei 18. 7). Dar ce înseamnă acest vai? Nu este altceva decât osândire. Pentru că omul, dacă nu Îl cheamă pe Dumnezeu în ajutorul său, dacă nu se roagă neîncetat, ajunge în ispită și fiind ispitit și biruit de mândrie, ajunge să facă voia celui rău. Un astfel de om este vrednic de plâns. Și mai mult decât atât, cei care se mândresc și cred despre sine că sunt oameni corecți și ar striga în gura mare că osândesc nedreptatea, dau dovadă de obrăznicie, iar nu de curaj, dau dovadă de insultă și limbă neînfrânată, iar nu de bărbăție. De aceste lucruri au dat dovadă în Vechiul Testament, Șimei, care l-a numit pe Proorocul David „ucigaș și nelegiuit” (2 Regi 16. 7) și Izabela, care l-a numit pe Proorocul Ilie „ucigaș al stăpânului său” (4 Regi 9. 31). Iar în Noul Testament, de acest lucru au dat dovadă cei care strigau împotriva lui Hristos: „Ia-L! Ia-L! Răstignește-L!”, precum și: „nu avem împărat decât numai pe Cezarul” (Ioan 19. 15) – autoritate pământească și om ca și ei. Sfântul Ioan Gură de Aur vorbind despre aceste lucruri, zice: „obraznicie este aceea când cineva se înfurie și insultă fără motiv, sau căutând răzbunare, sau trufindu-se, iar curaj și bărbăție sunt atunci când cei ce nădăjduiesc în Dumnezeu înfruntă primejdii de moarte, fără a lua în seamă prietenia sau disprețul altora” (Omilia VI la Epistola către Filipeni). Mai mult decât atât, „când cineva îi slugărnicește și-i lingusește pe unii pentru a dobândi vreun bun pământesc se numește servilism și linguşire; iar smerenie sau umilință este când cineva face acestea doar pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu; cel smerit se coboară singur din demnitatea lui (nu este nevoie să-l coboare sau să-l umilească alții) pentru a săvârși lucruri mari și minunate” (idem).

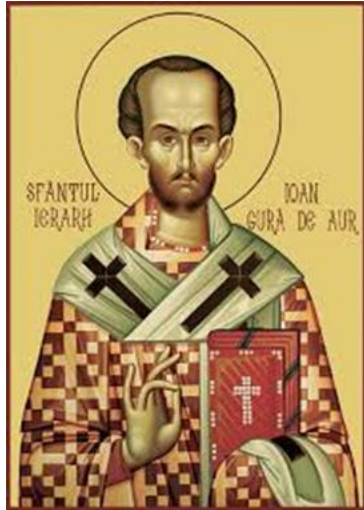
Chiar și în aceste condiții, oamenii care se mândresc, de vor lăsa păcatul și se vor întoarce la Dumnezeu cu smerenie, trebuie să aibă nădejdea că și ei vor aduce Lui ca jertfă sufletul lor.

Numai de vom ști să ne smerim înaintea lui Dumnezeu în orice condiții (fie ispitiți, fie ispititori) și de vom da dovadă de iubire, de iertare și de unitate, ne vom împlini datoria și vom putea să aducem toți, ca jertfă lui Dumnezeu, duhul nostru umilit!

Preot Nicolae Floroiu

VIATA SI ACTIVITATEA SFANTULUI IOAN GURA DE AUR (6)

Monahismul. Sfântul Ioan a fost preocupat în mod cu totul aparte de viața monahală.

Acestui aspect al trăirii creștine, el îi dedică o serie de omilii. Cea dintâi este „*Paraenesis ad Theodorum lapsum*”, care cuprinde două omilii către Teodor de Mopsuestia, fostul său prieten, care a cedat în fața nurilor unei oarecare Hermione și a părăsit viața de monah.

Deosebit de importante pentru viziunea hrisostomică asupra vieții monahale sunt cele două cărți: „*De compunctione*”, adresate lui Demetrius și Stelechius. El a intrat în polemică și cu adversarii monahismului în „*Adversus oppugnatores vitae monasticae*”, respingând acuzele acestora și îndemnând pe părinții creștini să-și trimită fiii lor spre a fi educați de către monahi.

În „*Comparatia regis et monachi*”, face o paralelă între un rege și un monah, arătând valențele deosebite ale vieții de monah.

Fecioria și văduvia. Stărilor de feciorie și văduvie le sunt dedicate de către Sfântul Ioan tratatele: „*De virginitate*”; „*Adversus eos qui apud se habent virgines subintroductae*”; „*Quod regulares feminae viris cohabitare non debeant*”; „*Ad viduam iunioem*” și „*De non iterando coniugio*”. El este de părere, urmând pe Apostolul neamurilor, că, deși viața matrimonială este bună, mai bună este cea de feciorie. El sfătuiește împotriva coabitării monahilor și monahiilor sub același acoperiș, și condamnă practica unor clerici de a avea în casele lor „*virgines subintroductae*”, sub pretextul conviețuirii ca frate și soră în credință.

În cazul văduvelor, acestea ar fi mai bine dacă ar rămâne în starea de văduvie, evitând cea de-a doua căsătorie.

Educația copiilor. În privința educației celor tineri, Sfântul Ioan trasează, în „*De mani gloria et de educandis liberis*”, cu exactitate principiile unei educații sănătoase, atât pentru băieți, cât și pentru fete. Educația, deși este făcută pentru viața în această lume, scopul ei este însă viața veșnică. Tratatul este interesant pentru istoria pedagogiei creștine.

Tratate apologetice. În două tratate apologetice abordează problema păgânilor și a iudeilor: „*De S. Babyla contra Julianum et Gentiles*”, în care vorbește despre biruința creștinismului și căderea păgânismului, și „*Contra Judaeos et Gentiles quod Christus sit Deus*”, o demonstrație pentru evrei și păgâni că "Hristos este Dumnezeu".

Aceste tratate se disting prin ardoarea oratorică în apărarea adevărului credinței creștine.

Problema suferinței. Ca unul care a suferit în mod deosebit nedreptăți nedescrise, Sfântul Ioan tratează despre problema suferinței, văzând în suferință încercările iubitoare ale lucrării providenței divine; necazurile și durerile care se abat asupra celor dreți nu trebuie să îi determine pe aceștia să pună sub semnul întrebării ordinea divină din lume: „*Ad Stagirium a daemone vexatum*”; „*Quod nemo laeditur nisi a se ipso si Ad eos qui scandalizati sunt ob adversitates*”.

Corespondența. Corespondența Sfântului Ioan este bogată. Ea cuprinde aproximativ 236 de scrisori care s-au păstrat; îndeobște, scrisorile sunt concise și datează din timpul celui de-al doilea exil. Ele au un caracter istoric, pastoral și familial.

Interesante sunt cele 17 scrisori către văduva și diaconița Olimpiada, una din cele mai devotate credincioase, care se străduia pentru îmbunătățirea sorții Sfântului Ioan. La fel, reținem și scrisorile către papa Inocențiu, în care aflăm detalii despre situația Bisericii de la Constantinopol, cât și despre autor.

Opere neautentice. Datorită personalității sale deosebite și prestigiului de care s-a bucurat, era natural ca multe lucrări cu autori necunoscuți să-i fie atribuite. Cercetătorii au descoperit aproximativ 900 de astfel de lucrări, dintre care 300 au fost tipărite, restul așteptând lumina tiparului; între operele neautentice, există și o mulțime de falsuri atribuite Sfântului Ioan.

Dintre lucrările neautentice menționăm: „*Opus imperfectum in Mattheum*”, care s-a bucurat de o largă popularitate în evul mediu, în realitate fiind opera unui arian din secolul V din Illyria; „*Synopsis Veters et Novi Testamenti*”, introducere în Sfânta Scriptură, cu un rezumat al fiecărei cărți; în aceeași categorie este plasată de către cercetători și Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, care aparține unei perioade târzii, mai ales că Sinodul de la Constantinopol, din 692, nu face nici o mențiune referitoare la existența ei.

Ar fi fost de așteptat ca, în contextul în care, la sinod s-a vorbit despre Liturghia Sfântului Vasile și a Sfântului Iacov, să fie menționată și cea a Sfântului Ioan, dacă ar fi fost în uz. Chiar dacă Liturghia în sine nu poate fi atribuită în totalitate Sfântului Ioan, cercetările recente admit posibilitatea ca rugăciunile centrale ale acestei Liturghii să aparțină vremii sale, existând chiar motive pentru a i le atribui.

EXPLICAREA SFINTEI LITURGHII (6)

❖ De ce partea a doua a Liturghiei se numește „Liturghia credincioșilor”?

Se numește așa pentru că în vechime nu puteau lua parte la săvârșirea ei decât credincioșii, adică creștinii care primiseră botezul și care nu se făcuseră vinovați de păcate grele. Cei ce trebuiau să se pocăiască pentru păcate, ieșeau din biserică odată cu catehumenii. E cea mai sfântă parte a Liturghiei, fiindcă în timpul ei se săvârșește Sfânta Taină a Euharistiei. De aceea se mai numește și Liturghia Euharistică sau propriu-zisă. Începe cu ectenia: «Câți suntem credincioși, iară și iară cu pace Domnului să ne rugăm!» și ține până la sfârșitul Liturghiei.

❖ **Care este miezul sau inima Liturghiei credincioșilor?**

Este săvârșirea sau aducerea Sfintei Jertfe, adică sfințirea și prefacerea Darurilor în Sfântul Trup și Sânge și apoi împărțirea cu ele.

❖ **Unde se face sfințirea Darurilor?**

Pe Sfânta Masă, dar cinstitele Daruri se află până acum tot la proscomidiar și deci trebuie aduse la Sfânta Masă.

❖ **Când se face această aducere?**

În timpul Vohodului mare sau al ieșirii cu cinstitele Daruri.

❖ **Ce închipuie Vohodul mare sau ieșirea cu Cinstitele Daruri?**

Este strămutarea sărbătorească a cinstitelor Daruri de la Proscomidie, unde au fost pregătite, prin mijlocul bisericii, la Sfânta Masă, unde urmează să fie sfințite, prin puterea Duhului Sfânt invocată de episcopul sau preotul liturghisitor asupra lor (epicleza). Aceasta închipuie ultimul drum făcut de Domnul din Betania în Ierusalim, înainte de Patimile și moartea Sa, adică intrarea Sa triumfală în Ierusalim, unde trebuia să Se jertfească. Mai înseamnă procesiunea de îngropare a Domnului, adică ducerea Sfântului Său Trup de la Golgota la locul unde era săpat mormântul. Preotul și diaconul, care poartă Sfântul Disc și Sfântul Potir cu cinstitele Daruri, închipuie acum pe Iosif din Arimateea și pe Nicodim, care au coborât trupul Domnului de pe Cruce și l-au pus în mormânt.

❖ **Pentru ce preotul oprindu-se cu cinstitele Daruri în mijlocul bisericii, face aici pomeniri?**

Pomenirile de aici se fac după pilda tâlharului răstignit în dreapta lui Iisus, care a câștigat făgăduința raiului, pentru că a rugat pe Domnul: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta!” (Luca 23. 42).

❖ **Ce face preotul după ce intră cu cinstitele Daruri în Altar și ce închipuie cele ce se fac atunci?**

Preotul așază cinstitele Daruri pe Sfântul Antimis care se găsește întins pe Sfânta Masă, ia acoperămintele cele mici și le pune deoparte, pune peste Sfântul Disc și Sfântul Potir acoperământul cel mare, le tămâiază și apoi închide ușile împărătești și trage dvera (perdeaua). Sfânta Masă închipuie acum Golgota (locul Răstignirii) sau grădina în care se afla mormântul Domnului. Așezarea cinstitelor Daruri pe ea înseamnă punerea în mormânt a Domnului. Sfântul Antimis și Sfântul Disc țin locul mormântului; cele două acoperămintele mici sunt ștergarul sau năframa pusă pe fața Domnului și giulgiurile cu care a fost înfășurat; acoperământul cel mare este piatra pusă pe intrarea mormântului; căderea Darurilor amintește aromatele cu care a fost uns trupul Domnului și miresmele aduse de sfințele femei (mironosițe) la îngropare (Ioan 19. 39 – 40). Steluța care rămâne pe Sfântul Disc este pecetea pusă pe piatra mormântului, închiderea ușilor împărătești închipuie pogorârea Domnului la iad cu sufletul, iar tragerea dverei (perdelei) închipuie înconjurarea mormântului cu strajă (Matei 27. 62 – 66). De aceea și rugăciunile pe care le rostește acum preotul ne vorbesc de patimile, moartea și îngroparea Domnului.

❖ **Sfințirea Darurilor se face îndată după punerea lor pe Sfânta Masă?**

Nu. Ci se face mai întâi pregătirea sufletească a credincioșilor, în vederea acestei înfricoșate clipe a Sfintei Liturghii.

❖ **Cum se face această pregătire sau ce ni se cere pentru a lua parte cu vrednicie la aducerea Sfintei Jertfe?**

Iubire și pace între noi și credință fierbinte.

❖ **Cum ne arătăm acum iubirea dintre noi?**

După o ectenie în care rugăm pe Dumnezeu să ne dea o zi bună, de pace, iertare de greșeli, sfârșit creștinesc și răspuns bun la înfricoșata judecată de apoi, diaconul ne îndeamnă cu glas înalt: «Să ne iubim unii pe alții...». E porunca pe care Mântuitorul a dat-o Sfinților Apostoli și printr-înșii și nouă: „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul...” (Ioan 13. 34 și 15. 12). În vechime, credincioșii din biserică, urmând poruncii Sfinților Apostoli, își dădeau acum sărutarea sfântă sau a păcii (Romani 16. 16; 1 Corinteni 16. 20; 1 Petru 5. 14); credincioșii se sărutau între ei în Biserică, în semn de iubire și împăcare. Cu timpul, din pricina neorânduielilor la care dădea naștere, acest obicei a fost părăsit și a rămas numai la sfințiții slujitori din altar, care, dacă sunt mai mulți, se sărută acum unul cu altul pe umeri. Se cuvine însă ca și credincioșii să-și umple acum sufletul de iubire, de pace și iertare, uitând și alungând din inimile lor toată vrajba, ura și pizma față de alții.

❖ **Dar credința comună cum ne-o arătăm?**

Prin rostirea Crezului sau a Simbolului Credinței, care vrea să spună că, pe lângă iubirea unuia față de altul, ni se cere și credința dreaptă (ortodoxă), pentru a putea lua parte, cu vrednicie, la Sfânta Jertfă. De aceea, se cuvine ca fiecare din noi să rostim în acest moment Crezul, însoțind pe cel ce îl rostește cu glas tare, diaconul sau cântărețul.

DESPRE MISIUNEA PAROHIEI (6)

Dezvoltarea organizării Bisericești. Sistemul mitropolitan. Patriarhatele. Sinoadele

Odată cu domnia lui Constantin cel Mare (306-337) și mai ales cu împăratul Teodosie cel Mare (379-395), Imperiul Bizantin a luat tot mai mult aspectul unui stat creștin. Organizarea bisericească a avut ca model organizarea administrativă a Imperiului. Deși prin canoane (can. 6, Sardica, 343) s-a stabilit ca reședința unui episcop să fie doar în orașe, această hotărâre n-a putut fi aplicată nici în Răsărit nici în Apus, unde găsim sedii episcopale și în localități mai puțin însemnate. Obiceiul din timpul post-apostolic era ca episcopii să fie aleși de episcopii învecinați, precum și de clerul și poporul respectivei comunități. Dacă nu puteau participa toți, atunci cel puțin trei episcopi trebuiau să fie prezenți, restul își dădeau opinia în scris. Din cauză că de multe ori poporul, prin aclamații, proclama episcop pe câte un preot sau un catehumen, cum a fost cazul alegerii lui Ambrozie al Milanului, dreptul poporului a fost restrâns. Împăratul Justinian a decis ca la alegeri să participe din popor numai personalități distinse, care împreună cu clerul cetății respective, să desemneze trei candidați, dintre care mitropolitul cu episcopii alegeau unul (Novela 123, cap. I și Novela 137, cap. II).

Hirotonia noului ales trebuia să aibă loc în decurs de trei luni de la alegere, fiind săvârșită de trei episcopi (can. 25, Sinod IV ec.). Între deminitarii eparhiilor, locul de frunte îl avea arhidiaconul, care era obligat să supravegheze clerul inferior. Începând cu sec. IV, cel mai vechi preot a căpătat numele de arhipresbiter, protopresbiter sau protopop. Preoții de la sate erau controlați de către episcopii de țară sau horepiscopi. Numărul mare de credincioși a adus după sine, din sec. IV, înmulțirea funcțiilor bisericești, în special în Biserica Răsăritului.

Singhelii erau sfetnici intimi ai episcopilor, având o mare vază și autoritate. Pentru administrarea averii bisericii, episcopii numeau un iconom, dintre preoți de cele mai multe ori. Se recrutau diferiți reprezentanți ai episcopului pe lângă autoritățile politice, numiți apocrisiari. Dintre alți funcționari ai bisericii amintim: notari, arhivari, parabolani și kopiati-gropari (care se ocupau cu îngrijirea bolnavilor și cu îngroparea morților). La începutul sec. V, Teodosie II, din cauza înmulțirii numărului acestora, decretează că episcopul Alexandriei să nu aibă mai mult de 600 parabolani, iar cel din Constantinopol, mai mult de 950 de gropari.

Sistemul mitropolitan. Existent în parte și înainte de sec. IV, Sistemul Mitropolitan a luat acum o dezvoltare deosebită, ducând la creșterea și centralizarea lui. Episcopul din capitala provinciei, numită metropolă, a devenit căpetenia și protosul episcopiei provinciei lui, adică mitropolitul lor. El avea dreptul de a conduce sinoade mitropolitane, executa hotărârile lor, conducea alegerea episcopilor, judeca în problemele bisericești. Între mitropoliții care s-au bucurat de acest titlu, au fost cei din Roma, Alexandria, Antiohia, Efes, Cezareea Capadociei, Heraclea Traciei, Tesalonic, Sirmium, Cartagina, poate și Sardica. După ce Constantinopolul a devenit din 330 noua Romă, centrul acesta se va impune din ce în ce mai mult pe plan bisericesc. Poziția Bisericii din Constantinopol în ierarhia vechilor biserici a fost stabilită prin canonul 3 al Sinodului II ecumenic de la Constantinopol, din anul 381.

Mitropoliții de frunte sau superiori în Biserica veche erau cei din Roma, Constantinopol, Alexandria și Antiohia. Ierusalimul a reușit să obțină o întâietate onorifică față de scaunul din Cezareea Palestinei, de care a depins până acum. Sinodul al IV-lea ecumenic a fixat mai bine jurisdicția pe care o avea fiecare mitropolie în parte. Episcopul Romei, pe lângă Italia, a știut a se impune în întregul Apus; Constantinopolul avea sub jurisdicția sa: Tracia, Pontul și Asia Proconsulară, cu toate protestele Efesului. Alexandria avea sub jurisdicție: Egiptul, Libia și Pentapole. Antiohia: Siria, Fenicia și Arabia; iar Ierusalimul: Palestina.

Până în secolul V, Biserica creștină nu a atribuit titlul de patriarh, titlu de origine biblică, episcopilor centrelor mai importante. Pe de o parte pentru că montaniștii atribuiău acest titlu membrilor celor mai importanți din ierarhia lor. Pe de altă parte, acest titlu era rezervat în legislația Imperiului - atât creștină, cât și păgână - lui Nassi, șeful spiritual al diasporei iudaice. Din 429, dispariția acestei titulaturi publice pentru iudei îl făcea disponibil în sistemul rigid al titlaturilor bizantine și pentru a desemna o înaltă funcție sacră. Curia imperială începe a-l adăuga în corespondența și uzul retoric, ca un calificativ de onoare titlului tradițional de arhiepiscop la care aveau dreptul prelații marilor scaune apostolice. Amploarea termenului este atestată începând cu 451 prin câteva scrisori ale lui Teodosie II și în stilul curent al funcționarilor civili prezenți la Sinodul de la Calcedon.

Între jumătatea secolului V și 541, această nouă terminologie se afirmă în vocabularul ecclesiastic și va fi doptată pentru cele cinci scaune apostolice. Sursele atestă atribuirea acestui titlu și arhiepiscopilor de: Hierapolis, Tir, Tesalonic, Aquileea, Milan, Lyon, etc.

Din secolul VI și Constantinopolul va purta titlul de patriarhie, iar titularul lui pe cel de patriarh ecumenic. Justinian cel Mare a fost primul care a dat această denumire, în aprilie 533, lui Epifanie al Constantinopolului (520-535). Un sinod local întrunit la Constantinopol, în anul 588 a hotărât ca începând cu titularul de atunci, Ioan VI Postitorul (582-595), toți întâistătătorii acestei Biserici să poarte acest titlu de patriarh ecumenic. Împotriva acestui titlu a protestat episcopul Romei, Grigorie cel Mare (590-604), printr-o scrisoare din anul 595 (*Acela care îngăduie să fie numit episcop ecumenic este un premergător al Antihristului*), el lunându-și numele de Servus servorum Dei.

Drepturile patriarhale, în raport cu patriarhul și cu mitropoliții subordonați, erau asemănătoare cu drepturile mitropolițiilor față de episcopii eparhiali și de mitropolițiile lor. Alături de acestea, patriarhul mai avea următoarele drepturi: canonizarea Sfinților; dreptul de stavropighie (de a avea o mănăstire sub dependența sa); dreptul de a sfinți mirul pentru întreg patriarhatul; de a fi pomenit la serviciul divin de către toți ceilalți clerici subordonați; dreptul de a confirma și hirotoni pe mitropoliții și arhiepiscopii de sub jurisdicția sa.

Sinoadele sau conciliile au primit în această perioadă o nouă dezvoltare, din cauza marilor controverse teologice. Sinodul ecumenic a devenit o nouă instituție a Bisericii care lua măsuri dogmatice sau disciplinare-canonice valabile (după acceptarea lor) pentru toată Biserica. Toate sinoadele ecumenice au fost convocate de împărați - Constantin cel Mare, Teodosie I, Teodosie II, Marcian, Justinian, Constantin IV Pogonatul sau Bărbosul și împărăteasa Irina. Episcopul Romei n-a fost prezent la nici unul dintre aceste sinoade, iar la sinodul II nici măcar nu a trimis reprezentanți.

În afara unor sinoade ordinare sau ecumenice, întâlnim și sinoade particulare sau extraordinare. Cele mai însemnate dintre ele, care au dat canoane acceptate de întreaga Biserică, sunt următoarele: Sinodul de la Elvira, din anul 309, convocat de către Maxențiu; Sinodul de la Ancira, în Galia, din 314-315; Sinodul din Neocezarea din Pont, din anii 314-315; Sinodul din Antiohia Siriei, 341; Sinodul din Sardica din anii 343-344; Sinodul din Laodiceea, în jurul anului 363; Sinodul de la Gangra-Paflagonia, între anii 360-370; Sinodul de la Constantinopol din 394, convocat de patriarhul Nectarie. Au avut loc și sinoade în Africa la: Hippo (393), Mileve (402) și la Cartagina.

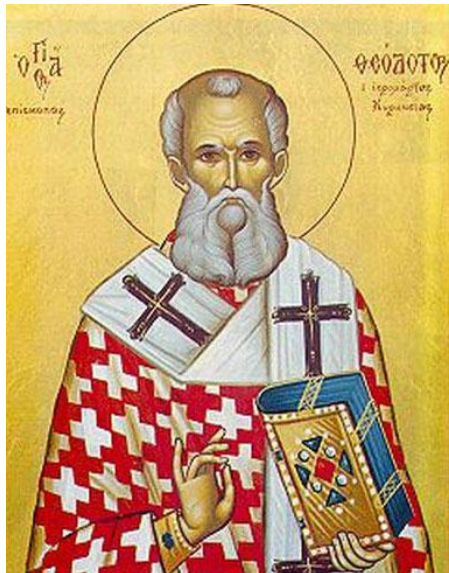
O categorie specială de sinoade o formau sinoadele particulare extraordinare, ținute la reședința unui episcop protos cu toți episcopii aflați întâmplător acolo. Astfel de sinoade s-au numit în Răsărit endemice și au avut loc mai ales la Constantinopol. În Apus erau în uz așa numitele „*concilia mixta*”, convocate pentru rezolvarea unor probleme bisericești și civile, la care participau atât episcopi, cât și preoți.

SFINTI ÎN IUNIE

7 Iunie 2015: Sfântul Mucenic Teodot al Ancirei

Acest Sfânt Mucenic Teodot este pus în Sinaxarul lunilor de două ori; asemenea și

pomenirea lui se cinstește cu slujbă cuvioasă în Biserică de două ori: o dată la 18 mai, zi în care au pătimit sfințele șapte fecioare ale căror cinstite moaște el le-a îngropat și pentru care a fost pârât la ighemon, iar a doua oară, în 7 iunie, zi în care i s-a tăiat capul, după ce a luat multe și felurite munci pentru Hristos. Sfântul Teodot, tăinuitul rob al lui Hristos, a trăit în Ancira Galatiei pe vremea împărăției lui Dioclețian și Maximian. El lua în taină trupurile sfinților mucenici, care erau uciși în acea vreme pentru Hristos și erau aruncați spre mâncarea câinilor, a fiarelor și a păsărilor și le îngropa cu cinste. Iar când a scos noaptea din apă trupurile celor șapte fecioare înecate în iezer, atunci a fost prins de ighemonul Teotecn și, fiind muncit cumplit, a luat sfârșit de sabie.

Sfântul Mucenic Teodot, mai înainte de a intra în nevoița mucenicească, a făcut multe lucruri bune. La început s-a luptat împotriva poftelor trupești; deși era căsătorit după lege, a ridicat război duhovnicesc, supunându-și trupul duhului. El atât de mult a sporit în fapte bune, încât și altora putea să le fie învățător al curăției și al întregii înțelepciuni. Și de mirare era la el aceasta că, prefăcându-se că duce viață de cârciumar, făcea multă neguțătorie duhovnicescă, câștigând lui Dumnezeu multe suflete omenești, pentru că, sub chipul de cârciumar, lucra apostolește în taină ca un episcop, iar prin învățăturile și sfaturile sale de Dumnezeu însuflate, aducea pe elini și pe iudei la Biserica lui Hristos, iar pe cei păcătoși îi povățuia la pocăință. El avea și darul tămăduirii, căci, prin punerea mâinilor și prin rugăciune, tămăduia toate bolile trupești cele netămăduite între oameni; iar prin cuvântul cel mântuitor de suflete, vindeca rănille cele sufletești.

21 Iunie 2015: Sfântul Mucenic Iulian

Sfântul Mucenic Iulian era din cetatea Anazarvia, care este a doua eparhie a Siciliei. El s-a născut dintr-un tată de neam bun, senator, cu credința elin, și dintr-o mamă creștină, care, după moartea bărbatului său, s-a mutat în Tarsul Ciliciei. Acolo, botezându-și pruncul în sfânta credință, îl creștea în învățatura cărții și în dreapta credință. Iar când copilul era de 18 ani, s-a pornit prigoană mare împotriva creștinilor din porunca lui Dioclețian. Și fiind prins fericitul Iulian, a fost dus la ighemonul Marchian spre întrebare. Acesta, schingiindu-l mult, uneori îl amăgea cu îmbunări, iar alteori prin îngroziri și munci îl silea spre jertfele idolești; însă el nu s-a lepădat de Hristos. Deci a fost purtat un an întreg prin felurite cetăți ale Ciliciei și pretutindeni a fost muncit în felurite chipuri; însă el era ca un diamant tare în mărturisirea lui Iisus Hristos. Iar când a fost adus în cetatea de lângă mare, care se numea Egheia, slujitorii cei diavolești,

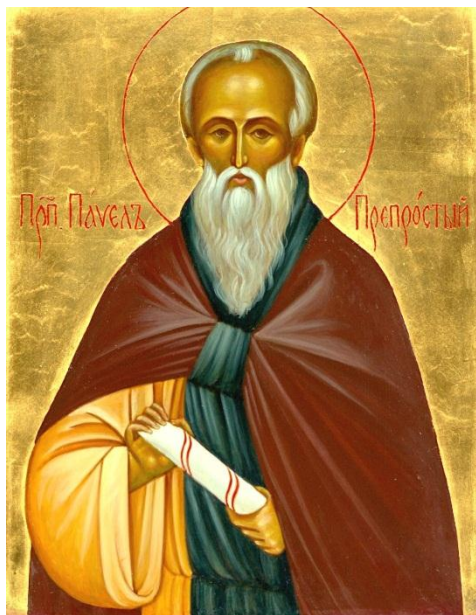
deschizând gura sfântului cu sila, i-au băgat vin și carne jertfită idolilor, vrând ca, cu acele jertfe idolești, să spurce pe curatul și sfântul rob al lui Hristos. Apoi, fiind aruncat în temniță, a venit la dânsul fericita lui maică, care de departe îi urma lui pretutindeni, rugându-se lui Dumnezeu să întărească pe fiul ei întru nevoița cea mucenicească. Deci au prins-o pe ea păgânii și au pus-o de față la judecată, iar ea a rugat pe ighemon să o lase la fiul ei trei zile, ca să-l sfătuiască a se închina zeilor lor. Și i-a poruncit ighemonul să meargă la fiul său fără de opreală. Iar ea, șezând lângă el ziua și noaptea, îl ruga cu multe lacrimi și cuvinte de iubire, ca o mamă bună și-l îndemna pe dânsul să rabde pentru Hristos până la sfârșit muncile cele de puțină vreme, pentru ca prin acestea să se învrednicească de la Domnul de veșnicile bunătăți și să fie numărat în ceata sfinților mucenici.

Iar după ce au trecut cele trei zile, sfântul împreună cu maica sa au fost scoși la judecata ighemonului. Iar ighemonul, nădăjduind că maica lui l-a înduplecat spre a jertfi idolilor pe fiul ei, a început a o ferici pe dânsa cu laude. Dar ea, deschizându-și cinstita și de Dumnezeu însuflata sa gură, a mărturisit cu mare glas numele lui Iisus Hristos, iar idoleasca păgânătate a rușinat-o cu multe muștrări și ocări. Asemenea făcea și Sfântul Iulian, mărturisind cu îndrăzneală pe Hristos, Unul și adevăratul Dumnezeu și ocărând mulțimea zeilor păgâni. Atunci ighemonul, mâniindu-se, i-a muncit pe amândoi fără milă. Maicii mucenicului, după ce a bătut-o mult, a poruncit să i se taie călcâiele picioarelor cu care a urmat fiului ei venind după dânsul din Tars, apoi să o izgonească. Iar pe Sfântul Mucenic Iulian a poruncit să-l bage într-un sac cu nisip în care erau jivini și târâtoare veninoase și apoi să-l arunce în mare. Astfel, Sfântul Mucenic Iulian a luat cununa muceniei și s-a sfârșit mucenicește și sfânta lui maică, luând cununile biruinței de la Hristos Dumnezeu nostru. Iar trupul Sfântului Iulian fiind scos de valuri la uscat, luându-l o oarecare dreptcredincioasă femeie văduvă, l-a dus în Alexandria și l-a îngropat cu cinste. După un timp, sfintele lui moaște au fost aduse în Antiohia. Iar pomenirea Sfântului Mucenic Iulian, a fericit-o și a cinstit-o cu cuvânt de laudă Sfântul Ioan Gură de Aur, pe când trăia în Antiohia, întru slava lui Hristos, Dumnezeu nostru.

28 Iunie 2015: Cuviosul Pavel, doctorul fără de argint

Cuviosul Pavel era de neam din cetatea Corintului, născut din părinți creștini și crescut în bună credință. El din tinerețe iubind pe Dumnezeu, a intrat într-o mănăstire și s-a făcut monah. Deci, ostenindu-se mult în pustniceștile nevoițe, s-a făcut bărbat iscusit. Pentru aceasta, diavolul desfrânării se lupta cu dânsul. Deci, într-o noapte Cuviosul Pavel stând la rugăciune, s-a arătat diavolul înaintea lui și i-a zis: "De nu-ți vei face pofta trupească măcar odată, apoi mă voi înarma cu tărie asupra ta". El, certându-l cu numele lui Iisus Hristos și cu semnul Sfintei Cruci, l-a gonit. După aceea diavolul a îndemnat asupra lui pe o femeie desfrânată, care născuse un copil de

curând; l-a adus la cuviosul și i l-a pus pe genunchii săi, zicînd: "Copilul acesta l-am zămislit și l-am născut cu tine!" Starețul a primit pruncul cu bucurie. Dar, venind ereticii, i-au legat mâinile înapoi; apoi, legându-i pruncul de grumaz, îl purtau prin cetate, batjocorindu-l. Deci, Pavel, stînd în mijlocul poporului și făcînd semn cu mîna, a zis: "Ascultați, fraților, să întrebăm pe prunc, ca să ne spună cine este tatăl lui", pruncul fiind de curând născut. El a zis către prunc: "Să ne spui cine este tatăl tău?" Pruncul, rupîndu-și scutecele, a arătat cu mîna spre un țigan, și a zis: "Acesta este tatăl meu, iar nu monahul Pavel". Poporul, auzind aceasta, s-a închinat starețului, cerîndu-i iertare. Dumnezeu i-a dat de atunci daruri de tămăduiri, căci punea mîinile pe cei neputincioși și-i făcea sănătoși.

Cuviosul, viețuind șaptezeci de ani și mai mult, s-a dus către Domnul, Căruia bine I-a plăcut și, numărîndu-se în ceata sfinților, slăvește împreună cu dînșii pe Unul Dumnezeu în Treime, Căruia și de la noi să-I fie slavă în veci. Amin.

EVENIMENTE PAROHIALE

Vineri, 8 Mai 2015, s-a făcut la Biserica noastră prima seară duhovnicească din luna Mai. După Paraclisul Maicii Domnului, la care s-au făcut rugăciuni pentru iertarea păcatelor, pentru sănătatea și sporul celor prezenți la slujbă, s-a vorbit despre virtutea *Dragostei*. S-au prezentat cuvintele Sfântului Apostol Pavel din Epistola întâi către Corinteni, care zice că „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gîndește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată”.

Apoi s-a prezentat și învățătura de credință despre dragoste, după care credincioșii prezenți și-au exprimat gândurile și opiniile despre această mare virtute creștinească.

Vineri, 15 Mai 2015, s-a organizat cea de-a doua seară duhovnicească din luna Mai la Sfânta noastră Biserică. S-a săvârșit mai întâi slujba Acatistului Sfântului Mucenic Mina, după care s-au făcut rugăciuni pentru credincioșii prezenți la slujbă, atât Români, cât și câțiva credincioși ortodocși indieni. După slujba Acatistului, s-a vorbit despre virtutea *Nădejdi*. După învățătura noastră de credință, „Nădejdea creștină este dorul și așteptarea cu încredere a împlinirii tuturor bunătăților făgăduite de Dumnezeu omului care face voia Lui, fiindcă Dumnezeu este

credincios în tot ce făgăduiește”. Sfântul Apostol Pavel le spune Galatenilor că „noi așteptăm în Duh nădejdea dreptății din credință”. Numai că doar nădejdea, ori credința nelucrătoare prin faptele dragostei nu este de ajuns pentru mântuirea noastră, după cuvintele Mântuitorului din Evanghelia după Matei: „Nu tot cel ce-Mi zice Mie: Doamne! Doamne! va intra în împărăția cerurilor, ci acela ce face voia Tatălui Meu, Carele este în ceruri”.

După prezentarea acestor aspecte, credincioșii prezenți și-au exprimat gândurile și cunoștințele despre nădejde, discuțiile fiind antrenante și constructive în același timp.

Joi, 21 Mai 2015, la Sărbătoarea Înălțării Domnului, după Sfânta Liturghie, s-a săvârșit Parastasul pentru pomenirea tuturor Eroilor neamului, precum și a ostașilor și Martirilor din toate timpurile și din toate locurile, care și-au dat viața pentru apărarea țării și a dreptei credințe, precum și pentru libertatea noastră. Veșnică să le fie pomenirea!

Vineri, 27 Mai 2015, s-a ținut la Biserica noastră cea de-a treia seară duhovnicească a lunii Mai. S-a făcut pentru început slujba Paraclisului Maicii Domnului. La ecteniile speciale s-au pomenit cei prezenți, făcându-se rugăciuni pentru iertarea păcatelor, pentru sănătate și spor duhovnicesc. După slujbă s-a vorbit cu cei prezenți despre *Smerenie*. Smerenia înseamnă să te supui voinței celuilalt. Iar în credința noastră ortodoxă, omul poate să împlinească voia lui Dumnezeu dacă se smerește lui Dumnezeu. Cel mai bun model de smerenie pentru noi este Însuși Mântuitorul. El ne spune să ne învățăm de la El, că este blând și smerit cu inima. În plus, cel ce se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine, se va înalța. Iar Sfântul Apostol Pavel le spune Filipenilor că Mântuitorul „S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte și încă moarte pe cruce”. Smerenia nu se poate face decât de bună voie. Dacă cineva se supune altuia, urmărind un scop material, aceea nu este smerenie. De asemenea, mai trebuie ținut cont de faptul că Dumnezeu stă împotriva celor mândri, iar celor smeriți le dă har.

În jurul acestor aspecte, fiecare din cei prezenți și-a exprimat părerea, discuțiile fiind foarte interesante și antrenante. Iar concluzia de final a fost că numai prin smerenie se poate înfrânge mândria, care este mama tuturor răutăților.

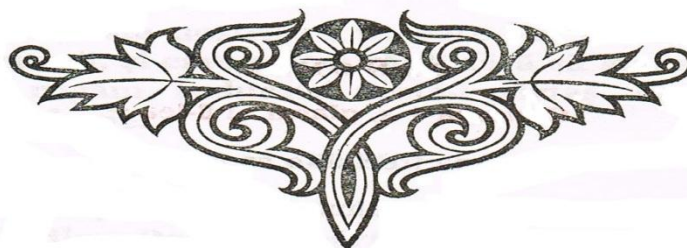
Duminică, 31 Mai 2015, de Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt, s-a săvârșit Sfânta Liturghie în limbile Română și Engleză, la care au participat credincioși ortodocși Români și Egipteni, după care a urmat slujba Vecerniei din ziua de Rusalii. În cadrul celor opt rugăciuni s-a cerut iertarea păcatelor pentru cei vii, dar și pentru cei adormiți și s-a invocat trimiterea Duhului Sfânt și asupra noastră, pentru luminarea minții și a sufletului și pentru întărirea credinței, deși suntem păcătoși, greșind tot timpul înaintea lui Dumnezeu. După terminarea slujbei, s-au împărțit credincioșilor frunze de copac, ce închipuie limbile ca de foc ce s-au arătat peste Sfinții Apostoli, pentru binecuvântarea caselor și a familiilor. Și prin participarea credincioșilor ortodocși de diferite naționalități, s-a rețrăit o nouă minune a Cinzecimii: comuniune și unitate în Duhul Sfânt, fără deosebire de limbă și naționalitate. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

„Fiul înțelept ascultă de învățătura tatălui său, iar cel batjocoritor nici de mustrare. Din rodul gurii sale omul mănâncă binele; pofta celor vicleni este silnicia. Cine își păzește gura își păzește sufletul său; cel ce deschide prea tare buzele o face spre pieirea lui. Sufletul celui leneș pofteste, însă în zadar. Numai sufletul celor silitori este îndestulat. Dreptul urăște cuvintele mincinoase; ticălosul aduce numai rușine și ocară. Dreptatea păzește calea omului fără prihană, iar fărădelegea e pricina ruinii celui păcătos. Unii se dau drept bogați și n-au nimic, alții trec drept săraci, cu toate că au multe averi. Bogăția cuiva slujește la răscumpărarea lui; cel sărac nu se teme nici chiar de amenințare. Lumina celor drepti luminează, pe când sfeșnicul celor fără de lege se stinge. Mândria nu dă prilej decât la ceartă, înțelepciunea se află numai la cei ce primesc sfaturi. Bogăția adunată în grabă se împuținează, numai cel ce-o adună pe încetul o înmulțește. Așteptarea prea îndelungată îmbolnăvește inima, iar dorința împlinită este pom al vieții. Cel ce nu ia în seamă cuvântul (lui Dumnezeu) este dat pierzării, iar cel ce se teme de porunca Lui este răsplătit. Învățătura celui înțelept este izvor de viață, ca să putem scăpa de cursele morții. Buna înțelegere rodește har; calea celor vicleni este spre pieirea lor. Orice om înțelept lucrează cu chibzuință, numai cel nebun își desfășoară nebunia. Un sol ticălos cade în nenorocire, iar unul credincios aduce alinare. De sărăcie și de rușine are parte cel ce nesocotește certarea, iar cel ce primește mustrarea va fi cinstit. Dorința împlinită mulțumește sufletul, iar depărtarea de rău este urâciune pentru cei nebuni. Cel ce se însoțește cu cei înțelepți ajunge înțelept, iar cel ce se întovărășește cu cei nebuni se face rău. Nenorocirea urmărește pe cei păcătoși, iar fericirea răsplătește pe cei drepti. Omul bun lasă moștenirea sa nepoților săi, iar averea celui păcătos este sortită pentru cei drepti. Arătura în țelină, făcută de cei săraci, dă hrană din belșug, însă averea se pierde din pricina nedreptății. Cine cruță toiagul său își urăște copilul, iar cel care îl iubește îl ceartă la vreme. Dreptul mănâncă și își îndestulează sufletul său, iar pântecelul celor fără de lege duce lipsă”. (Pilde 13. 1 – 25)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Colomba (cozonac italian)

Ingrediente aluat:

- 450 gr. făină de forță (manitoba);
- 170 ml. lapte;
- 30 gr. drojdie proaspătă;
- 1 linguriță miere;
- 100 gr. unt;
- 150 gr. zahăr;
- 2 ouă;
- 170 gr. fructe confiate,

stafide, coajă de portocală și lămâie;

- 1/2 linguriță sare.

Ingrediente glazură:

- 25 gr. migdale;
- albușul de la un ou;
- 75 gr. zahăr;
- 10-15 sâmburi migdale;
- o linguriță de zahăr granulat;
- o linguriță de zahăr pudră.

Mod de preparare:

Aluatul de Colomba va trece prin patru etape de facere.

Prima etapă: Amestecăm într-un vas, drojdia dizolvată în 40 ml. lapte cu 40 gr. făină și 1 linguriță de miere. Lăsăm aluatul la dospit 30', într-un loc călduț ferit de curenți de aer.

A doua etapă: După dospirea aluatului se adaugă 100 gr. făină și 130 ml. lapte călduț și se amestecă bine. Lăsăm aluatul la crescut pentru 45'.

A treia etapă: Mutăm aluatul în vasul robotului de bucătărie și adăugăm peste el 30 gr. zahăr. Frământăm la viteza a doua până ce zahărul este perfect incorporat în aluat, după care adugăm treptat 100 gr. făină. Din momentul în care adăugăm făina, aluatul se va amesteca mai greu. După ce făina este perfect incorporată, adăugăm 20 gr. unt la temperatura camerei și frământăm până la perfecta incorporare a untului în aluat (cca 10'). Aluatul va căpăta un aspect mătăsos; lăsăm la dospit pentru 60'.

A patra etapă: Necesită 45'-50' de frământat. Adăugăm peste aluat 120 gr. zahăr și frământăm până este perfect incorporat în aluat, apoi adăugăm 210 gr. făină. Aluatul va părea imposibil de frământat, dar cu multă răbdare vom reuși să incorporăm toată făina în aluat. Punem câte un ou pe rând; la adăugarea primului ou sunt necesare 20' de frământare până ce acesta va fi absorbit de aluat; punem al doilea ou și mai frământăm cca 15' până ce îl incorporăm perfect. Adăugăm sarea și, treptat, 80 gr. unt lăsat la temperatura camerei și frământăm până ce obținem un aluat perfect mătăsos; punem peste aluat coaja de portocală și lămâie, fructele confiate și stafidele și mixăm pentru încă 4'-5'. Lăsăm aluatul la dospit pentru 2-3 ore.

După ce a dospit, aluatul se pune în tăvi sau hartie de copt speciala pentru colomba în formele dorite. Lăsăm să dospească încă 2 ore într-un loc ferit de curent.

Mod de preparare glazură:

Mixăm zahărul împreună cu albușul până obținem o beza tare; adăugăm migdalele măcinate și amestecăm bine. Întindem glazura peste colomba, adăugăm pe deasupra câțiva sâmburi de migdale, zahărul granulat și zahărul pudră. Coacem în cuptorul preîncălzit la 170°C pentru 45' – 50'. După primele 20', când colomba s-a rumenit frumos, acoperim cu folie de aluminiu ca să nu se ardă glazura.

Scoatem apoi colomba din cuptor, lăsăm să se răcească și savurăm cu plăcere! Acest cozonac este ideal la micul dejun, lângă o ceașcă de cafea, sau un capuccino! POFTĂ BUNĂ!!!

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVEȘTEA VORBEI

„Cu răbdare și tăcere se face agurida miere”. Auzim de multe ori spunându-se că cineva „este dulce ca o aguridă” sau că „părinții au mâncat aguridă, iar copiilor li s-au strepezit dinții” (Iezechiel 18. 2). Dar ce este agurida?

Agurida este strugurele înainte de coacere, cu gust foarte acru, zeama din strugure (care în unele părți ale țării este folosită la acrirea ciorbilor), sau orice alt fruct necopt. Atunci când vine toamna și încep strugurii să se coacă în vie, oricine văzându-i rumeni și frumoși, este tentat să ia și să guste. Numai că, surpriză!!! Sunt foarte acri! În acest fel, se reconfirmă zicala că aparențele înșală. În același fel și unii dintre oameni, care se arată buni și binevoitori pe dinafară, atunci când ajungem să-i cunoaștem mai bine, vedem că pe dinăuntru sunt aguridă, oameni acri, mândri, răi și invidioși. Pentru a putea totuși să ne bucurăm de gustul dulce al strugurilor, trebuie să mai avem răbdare și să așteptăm să-i mai vadă soarele, dar să și dea puțin bruma pe ei. Atunci vor fi mai dulci și vinul va fi și mai bun. În acest context, expresia noastră înseamnă că cele mai grele treburi sunt duse la bun sfârșit cu răbdare și stăruință și atunci ne vor aduce și satisfacția lucrului împlinit.

Revenind la oamenii dulci ca o aguridă, de vom avea răbdare cu ei, prin seninătatea noastră și căldură sufletească și îi vom lăsa să treacă prin bruma răutății și a singurătății lor, vor reveni la sentimente mai bune și se vor mai îndulci.

SĂ CUNOĂSTEM ROMÂNIA

Grupele muntoase din Carpații Occidentali (I)

În Carpații Occidentali sunt 18 sub-grupe muntoase, anume:

1. Munții Almaj - cel mai înalt vârf, 1224 m., Vârful Svinecea Mare;
2. Munții Locvei - cel mai înalt vârf, 735 m., Vârful Corhanul Mare;
3. Munții Semenic - cel mai înalt vârf, 1447 m., Vârful Piatra Goznei;
4. Munții Aninei - cel mai înalt vârf, 1160 m., Vârful Leordiș;
5. Munții Dognecei - cel mai înalt vârf, 617 m., Vârful Culmea Poetii;
6. Munții Poiana Ruscă - cel mai înalt vârf, 1382 m., Vârful Padeș;
7. Munții Trascău - cel mai înalt vârf, 1369 m., Vârful Dâmbău;
8. Munții Metaliferi - cel mai înalt vârf, 1437 m., Vârful Poienița;
9. Munții Zarand - cel mai înalt vârf, 836 m., Vârful Drocea;
10. Munții Codru-Moma - cel mai înalt vârf, 1112 m., Vârful Pleșu;
11. Masivul Găina - cel mai înalt vârf, 1486 m., Vârful Găina;
12. Munții Bihor - cel mai înalt vârf, 1849 m., Vârful Curcubăta Mare;
13. Masivul Muntele Mare - cel mai înalt vârf, 1826 m., Vârful Muntele Mare;
14. Munții Gilău - cel mai înalt vârf, 1475 m., Vârful Chicera Comării;
15. Masivul Vlădeasa - cel mai înalt vârf, 1836 m., Vârful Vlădeasa;
16. Munții Pădurea Craiului - cel mai înalt vârf, 1027 m., Vârful Hodrâncușa;
17. Munții Meseș - cel mai înalt vârf, 996 m., Vârful Măgura Priei;
18. Munții Plopiș (sau Munții Șes) - cel mai înalt vârf, 918 m., Vârful Măgura Mare.

Munții Almaj. Sunt situați în partea de sud-vest a României, întinzându-se pe teritoriul județelor Caraș-Severin și Mehedinți. Fac parte din grupa Munților Banatului (Carpații Occidentali), fiind delimitați de Defileul Dunării (în sud – sectorul Orșova-Sichevița), Culoarul Liubcova-Șopotu Nou (în vest – care îi separă de Munții Locvei), Depresiunea Almăjului (nord-vest), Depresiunea Mehadica (nord-est), Culoarul Cerna și Depresiunea Orșovei (în est).

Clima. Apropierea Mării Mediterane face ca Munții Almăjului să suporte o binefăcătoare influență a climei blânde din jurul acesteia (influențele submediteraneene). Pe culmile înalte ale Almăjului media anuală a temperaturilor se încadrează între 6 și 8° C, iar cea anuală a precipitațiilor variază în jur de 1000 mm. Spre nord-vest, spre Depresiunea Almăjului, caracteristicile climatice se îmbălbănesc, temperatura medie anuală crește la 9-10° C, iar cantitatea medie anuală de precipitații totalizează 700-800 mm. În sectorul de defileu (Sichevița-Orșova) clima este influențată de relieful înconjurător și de suprafața mare a lacului de acumulare Porțile de Fier. Temperatura medie anuală crește ușor de la vest la est, iar cantitatea medie anuală de precipitații oscilează de la 800 mm în anii

obișnuți la 1100-1400 mm în anii ploioși. Cam jumătate din zilele anului atmosfera este calmă, iar jumătate suflă vântul.

Flora și fauna. În zona înaltă a Munților Almăjului sunt caracteristice pădurile de fag și poienile întinse, ocupate de pajști cu păiuș roșu și iarba vântului. Fagul în amestec cu carpenul este specific regiunilor mai joase, cum ar fi văile Mraconiei sau Tisoviței. Pădurile de gorun cu carpen sau mojdrean, corn, liliac sălbatic și alte esențe, sunt frecvente mai ales în lungul Defileului Dunării și în Depresiunea Liubcovei.

Fauna este alcătuită în principal din elemente central și est-europene venite în contact cu cele sudice, care ajung până aici datorită climatului cu nuanță submediteraneană. Astfel, în codrii din Munții Almăjului sălășluiesc căprioare, vulpi roșcate, mistreți, lupi, urși, pisici sălbatice, râși, jderi de pădure, bursuci, pârși, veverițe, iepuri de câmp etc. Păsările sunt variate, dintre rarități, potârnichea de stâncă care se găsește în Defileul Dunării singurele locuri prielnice pentru ea în țara noastră și vulturul egiptean care cuibărește în Cazane. Două reptile rețin atenția în mod deosebit: broasca țestoasă de uscat prezentă numai în partea sud-estică a munților bănățeni și vipera cu corn. O altă specie de viperă (mai rară), vipera comună, este și ea prezentă, iar dintre amfibieni, este salamandra.

Munții Locvei. Sunt situați în sud-vestul României și fac parte din grupa Munților Banatului

(Carpații Occidentali). Se întind pe teritoriul județului Caraș-Severin, fiind mărginiți de Dunăre (în sud și vest), Valea Nerei (în nord – îi desparte de Munții Aninei și Dealurile Oraviței) și de Culoarul Liubcova – Șopotu Nou (în est – îi desparte de Munții Almăjului). Munții Locvei sunt alcătuiți din două sectoare distincte (de o parte și de alta a aliniamentului Sasca Montană – Moldova Nouă, ce se suprapune unei linii de contact tectonic). **Sectorul estic** este alcătuit exclusiv din

calcare mezozoice (triasice, jurasice și cretacice, cutate în sistem strâns, în sinclinale și anticlinale, cu falie accentuată) ce se înscriu în sinclinoriul Reșița – Moldova Nouă. Se desfășoară sub formă de culmi lungi și ramificate, dar și de întinse podișuri carstificate. Cuprinde de asemenea cele mai mari altitudini de pe cuprinsul acestor munți (735 m. în Vârful Corhanu Mare și 727 m. în Vf. Moldovița). **Sectorul vestic**, alcătuit doar din șisturi cristaline, se prezintă sub forma unei culmi cu spinarea netezită, ce se desprinde din calcarele Tâlvei Cerbului (660 m) de lângă Cărbunari și se termină printr-un abrupt la Dunăre, nu departe de Baziaș.

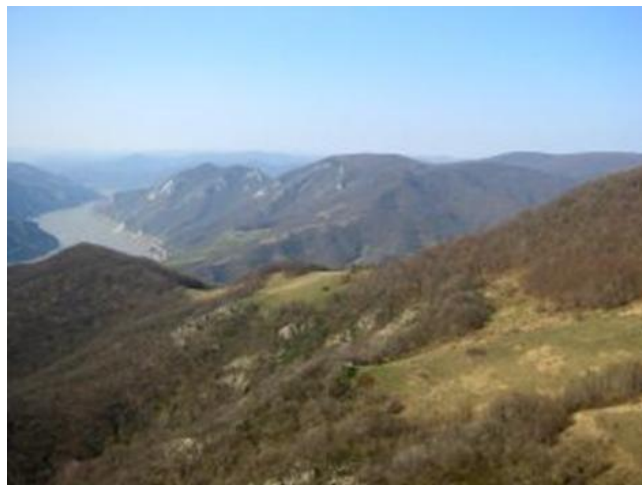
Clima. Vecinătatea relativă cu Marea Mediterană face ca sudul Munților Banatului (inclusiv Munții Locvei) să suporte o binefăcătoare influență a climei blânde din jurul acesteia. Temperaturile medii anuale se situează în jurul valorii de 9-11° C, iar cantitatea medie de precipitații oscilează în jurul valorii de 800 mm/an.

Flora și fauna. Pe solurile brune acide din zona înaltă a Munților Locvei sunt prezente păduri de fag, iar în zonele mai joase, păduri de fag cu carpen, tei argintiu și pucios, arțar sau paltin de munte. Sunt frecvente pajștile cu păiuș roșu, iarba vântului, dar și alte specii. La marginea zonei ocupată de șisturi cristaline, apar păduri de gorun cu mojdrean și corn.

Fauna din Munții Locvei este alcătuită, în principal, din elemente central și est-europene venite în contact cu cele sudice, care ajung până aici datorită climatului cu nuanță mediteraneană. Se pot întâlni în

codrii Locvei, căprioare, vulpi roșcate, mistreți, lupi. Dintre mamiferele carnivore menționăm: pisica sălbatică, râsul, jderul de pădure și bursucul, iar dintre mamiferele rozătoare, pârșul, veverița și iepurele.

Munții Aninei. Fac parte din marea unitate a Munților Banatului fiind situați în partea de vest a lor. În decursul timpului acești munți au avut denumiri diferite, o parte din ei fiind atașați Munților Semenic. În prezent această unitate muntoasă, în cadrul limitelor pe care le vom prezenta, este cunoscută sub numele de Munții Aninei, după orașul cu același nume care se află în centrul lor. Munții Aninei, cu înălțimea cea mai mare în vârful Leordiș (1160 m), au o suprafață de 770 kmp. și o formă alungită pe direcția NNE-SSV. În cadrul lor, cea mai mare suprafață (600 kmp) o ocupă calcarele care se întind și în Munții Locvei, până la Dunăre, fiind cea mai mare și mai compactă suprafață calcaroasă din România (807 kmp). Deși au o înălțime mică, ei cuprind numeroase obiective turistice care sunt din ce în ce mai căutate de către drumeți.

Clima. Deși Munții Aninei nu au înălțimi prea mari, în cadrul lor se observă etajarea principalelor elemente climatice, ca o consecință a interdependenței condițiilor de circulație a maselor de aer cu cele ale reliefului în special. Astfel, temperatura medie anuală prezintă variații de la 8°C, în zonele cele mai înalte, până la 10°C, în zonele mai coborâte. Iarna, în luna Ianuarie, temperatura medie anuală este de -4°C în partea superioară a munților, ajungând până la -2°C în zonele mai joase. Vara temperatura crește la 16-20°C. Anual numărul de zile senine este de 90-100, cu o frecvență mai mare în luna August (12-14 zile), dar mult mai reduse iarna (în Ianuarie numai 5-6 zile). Cantitatea medie anuală de precipitații este de 1000-1200 mm. În Iunie, luna cea mai ploioasă, cad 100-120 mm, iar în Ianuarie numai jumătate din această cantitate (50-60 mm). Numărul de zile ploioase este, în medie, de 140, iar al celor cu ninsoare 20-30. Stratul de zăpadă durează aproximativ 80 de zile anual. În zonele înalte, circulația vântului se face în sens meridian, cea mai mare frecvență având-o vântul dinspre sud (peste 22%). În condiții speciale se declanșează un vânt local, Cosava, care atinge viteze mari (uneori 50 m/s) doborând copaci și dezvelind case.

Flora și fauna. Vegetația din Munții Aninei se etajează în funcție de altitudine și climă. Anumite condiții locale au permis existența unor originalități în vegetație. Zona muntoasă este ocupată în general de vegetația domeniului forestier. Astfel, în culmea Certej - Puscașul Mare, la est și vest de Munții Aninei, se întâlnesc păduri de amestec - fag, molid și brad. Pădurile de fag ocupă suprafețe întinse pe culmea Certej -Puscașul Mare, la nord de Munții Aninei și în bazinul superior al Minișului. În unele cazuri ele apar în amestec cu pădurile de gorun sau brad. Secundar mai apare carpenul, paltinul, ulmul, frasinul și altele. Pădurile de gorun apar sub formă de petice la sud de Reșița, la est de Ciudanovița și la sud de Caraș. În cadrul pădurilor pajiștile și terenurile agricole ocupă suprafețe mici. Ele predomină în podișul calcaros al Iabalcei, la sud-est de dealul Bucitul, la est de Carașova și în podișul calcaros Râvniștea. În afară de acestea, pajiști secundare și terenuri agricole mai apar în numeroasele poieni, ca de exemplu: Poiana Valiug, Poiana Betii, Poiana Cerbului, Poiana Florii, Poiana Radoschii, Poiana Cuces și altele. În pădurile de fag din zona Beușniței se adăpostesc cele mai numeroase populații relictare de alun turcesc din

România. În pereții cheilor și pe abrupturile calcaroase se află pădurici de tip carstic, iliric-meridional, în care predomină liliacul sălbatic, scumpia, mojdreanul și altele.

Întinsele păduri din Munții Aninei adăpostesc numeroase specii de animale sălbatice cum sunt: lupi, mistreți, vulpi, căprioare, iepuri, veverițe, salamandre și altele. Abrupturile calcaroase golașe adăpostesc vipere cu corn, iar în ape se află păstrăvi. În peșteri întâlnim specii de animale mici nepericuloase pentru om, precum și urme de fosile ale animalelor care au trăit demult, cum ar fi ursul de peșteră, hiena de peșteră și altele.

Munții Poiana Ruscă. Fac parte din lanțul Carpaților Occidentali, în cadrul cărora ocupă partea centrală. Se caracterizează prin masivitate, văi înguste și culmi largi, înălțime mică (Vârful Padeșu - 1374m) și absența zonelor de depresiune interioare și a văilor transversale. Acestea ocupă doar zonele de limită: Culoarul Mureșului și Culoarul Bistrei. În extremitatea estică a Culoarului Bistrei se află pasul Poarta de Fier a Transilvaniei (700m), ce unește Depresiunea Hațeg cu Culoarul Bistrei.

Clima. Datorită influențelor oceanice, aici se manifestă un climat umed și moderat termic, cu medii termice anuale mai ridicate (8-10° C, la 6° C pe înălțimi) și precipitații bogate (700-1000mm/an și 1000-1200mm/an în zonele de maximă altitudine).

Flora și fauna. Reprezentativă este zona de pădure. Etajul fagului urca până la 1200m., fiind urmat de etajul pădurilor de amestec și de cel al coniferelor, puțin extins datorită altitudinii reduse.

Fauna este reprezentată de mistreț, viezure, lup, vulpe, pisica sălbatică, iepure (etajul fagului), căprioara, veverița (etajul coniferelor), cerb, urs, râs. Solurile sunt reprezentate de: argiluvisoluri (cenușii și brun-roșcate), cambisoluri (brune și brune acide), soluri podzolice (sub pădurile de fag și rășinoase).

COLTUL COPILĂRIEI

Cântece de Ziua Internațională a copiilor

Dragi copii din lumea-ntreagă,
Flori albastre, mândre flori,
Toate gândurile noastre
Se îndreaptă către voi.

Refren:
Copilăria n-o vom uita,
Nu ne mai întâlnim cu ea.

Copilărie noi te iubim,
Mereu copii am vrea să fim.

Dacă-o jucărie dragă
Din vitrină a dispărut,
Șterge lacrima pribeagă,
Nu uita că ai crescut.

Refren:

Copilăria n-o vom uita,
Nu ne mai întâlnim cu ea.

Copilărie noi te iubim,
Mereu copii am vrea să fim.

Dacă o tristețe-apare
Peste chipul de copil,
Cheamă zâmbetul de soare
Cheamă-o rază de april.

Refren:

Copilăria n-o vom uita,
Nu ne mai întâlnim cu ea.

Copilărie noi te iubim,
Mereu copii am vrea să fim.

Dac-a ta învățătoare
Din nimica te-a certat,
Nu uita că pentru tine
Mamă e cu adevărat.

Refren:

Copilăria n-o vom uita,
Nu ne mai întâlnim cu ea.
Copilărie noi te iubim,
Mereu copii am vrea să fim.

Ghicitori vechi cu tâlcuri noi

Iată câteva ghicitori vechi cu tâlcuri noi pentru un moment de relaxare și cunoaștere, un bun prilej pentru părinți de a comunica și a sta alături de copilul lor.

A. Cine doarme cu ochii deschiși?

1. iepurele; ☺
2. hoțul.

B. Din apă crește, pe apă stă, în apă privește.

1. nufărul; ☺
2. vânzătorul unui chioșc.

C. Scoate apa dintr-un lac și udă câmpia albă.

1. pana, cerneala, hârtia; ☺
2. bârfitorul.

D. Ce arde fără a scoate fum?

1. soarele; ☺
2. căciula hoțului.

E. Cine toată ziua stă tolănit și mănâncă dormind?

1. porcul;
2. leneșul. ☺

F. Nu e învățat, dar știe totul.

1. cartea; ☺
2. vecina.

G. Toată ziua se uită după soare, iar noaptea după lună.

1. floarea soarelui; ☺
2. îndrăgostitul.

Iubirea pentru părinți

- poveste -

Într-o zi, cei doi copii ai familiei au căutat, ca prin fapte frumoase, să-și arate iubirea lor către părinți. Așa că, au hotărât să-l ajute pe tatăl lor la lucru în grădină.

„- Ar mai trebui încă un pom, în colțul acesta”, a zis tatăl. „O să-l caut să mi-l aduc eu de undeva!”

Întrucât ziua tatălui lor era aproape, copiii și-au adunat toate economiile lor și le-au trimis cu poșta, împreună cu o scrisoare, la cea mai vestită grădină de pomi. Poștașul le-a adus un pomișor, bine înfășurat; spre seară copiii se furișară în grădină și începură să sape în locul arătat.

„- Ce mulțumit are să fie tata, mâine, când va vedea acest frumos pomișor!” își ziceau copiii, unul către altul.

Fetița ținea pomișorul în mână; iar frățiorul ei săpa groapa cu târnacopul. Deodată auziră o ciocnitură și un sunet în fundul gropii. Spărsese cu târnacopul un borcan îngropat în pământ. La lumina Lunei, copiii văzură cu mirare, că vasul era plin de bani de aur și de argint.

„- O comoară, o comoară!” strigară ei plini de bucurie.

Alergară apoi repede la părinți pentru a le da această veste minunată. Văzând micuța comoară, tatăl lor, cu lacrimi în ochi le-a spus copiilor:

„- Copiii tatii, Dumnezeu a voit să răsplătească iubirea voastră, către noi. Iubirea copiilor către părinți nu rămâne niciodată nerăsplătită. Căutați să fiti mereu cumiți și Dumnezeu vă va da comori mai frumoase decât aurul și argintul!”

Morala, este porunca lui Dumnezeu: “Iubește pe tatăl și pe mama ta, dacă vrei să-ți fie bine și să trăiești ani mulți și fericiți.”

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SFATUL MEDICULUI

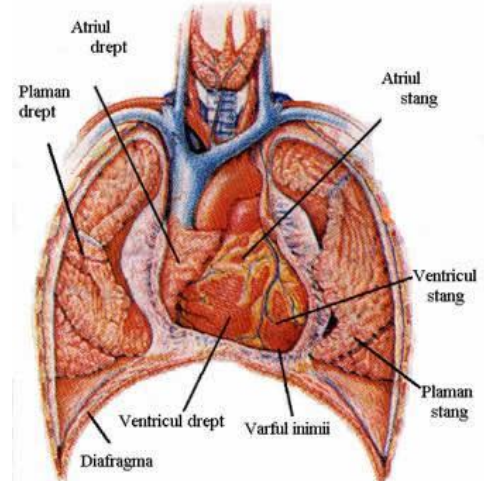
Bolile cardiopulmonare

Bolile cardiopulmonare reprezintă termenii medicali folosiți pentru a descrie un grup divers de tulburări grave care afectează inima și plămânii. Opțiunile de tratament variază în funcție de tipul afecțiunii cardiopulmonare prezente și pot include modificări ale dietei sau ale stilului de viață, utilizarea de medicamente eliberate pe bază de prescripție medicală sau intervenția chirurgicală. Cele mai frecvent întâlnite boli cardiopulmonare sunt hipertensiunea arterială, accidentul vascular cerebral și bolile coronariene.

Tipuri de boli cardiopulmonare

1. Hipertensiunea arterială sau tensiunea arterială ridicată este unul dintre cele mai răspândite tipuri de condiții cardiopulmonare. Cauzele cele mai frecvent întâlnite ale tensiunii arteriale crescute includ boli de rinichi, lezarea vaselor de sânge sau utilizarea anumitor medicamente.
2. Boala pulmonară obstructiv cronică este caracterizată prin prezența respirației care se face cu dificultate și determină apariția de probleme cardiace ulterioare, care apar în timp. Explicația este că inima este suprasolicitată și trebuie să lucreze mai mult decât în mod normal în procesul pentru oxigenarea plămânilor.
3. Accidentul vascular cerebral poate fi cauzat, uneori, de bolile cardiopulmonare. Accidentele vasculare cerebrale apar atunci când există o perturbare care implică circulația sanguină, dar și furnizarea oxigenului la creier. Simptomele includ adesea slăbiciune sau amorțeală, mai ales pe o singură parte a corpului. Posibil să existe și alte manifestări, cum ar fi tulburările de vedere, durerile severe de cap și starea de confuzie. Un accident vascular cerebral este o urgență medicală și presupune evaluare medicală imediată. Poate fi necesară intervenția chirurgicală pentru eliminarea blocajelor care au contribuit la declanșarea accidentului vascular.
4. Bolile coronariene se dezvoltă atunci când vasele mici de sânge ale inimii se îngustează și apar simptome, cum ar fi scurtarea respirației sau durerile toracice. Dacă afecțiunea nu este tratată prompt, pot rezulta atacul de cord sau chiar decesul. Tratamentul presupune utilizarea de medicamente pe bază de prescripție medicală concepute pentru tratarea simptomelor individuale, deși poate fi necesară chiar și intervenția chirurgicală.
5. Reumatismul articular acut este o altă potențială cauză a bolilor cardiopulmonare. Aceasta este o condiție care este cauzată de infecția cu streptococ la nivelul gâtului, care nu a fost tratată în mod corespunzător. Tratamentul reumatismului articular acut debutează cu utilizarea de antibiotice eliberate pe bază de prescripție medicală, pentru reducerea și îndepărtarea infecției persistente.

Tratament. Opțiunile de tratament și prevenție a bolilor cardiovasculare pot include medicamente, modificări ale dietei, exerciții fizice, intervenții chirurgicale, managementul stresului, controlul tensiunii arteriale, gestionarea diabetului zaharat, menținerea unei greutate corporale normale, dar și alte schimbări în stilul de viață. Reabilitarea cardiopulmonară poate debuta după ce bolnavul a suferit un eveniment cardiorespirator major, cum ar fi înlocuirea de valvă cardiacă, atac de cord, stent coronarian etc. și poate fi recomandată și în cazul bolnavilor

care suferă de boli cardiovasculare mai puțin grave, cum ar fi angina pectorală, astm, bronșită cronică sau emfizem. Exercițiile fizice, ca parte a reabilitării cardiorespiratorii, includ în mod special exerciții aerobice sau exerciții cardio care ajută la întărirea sistemului cardiovascular și au rolul de a îmbunătăți funcția acestuia. În acest mod, inima va funcționa mai bine și va fi irigată atât ea, cât și alte organe ale corpului, cu sânge bogat în oxigen.

MEDITAȚII

Dacă ne lăsăm copleșiți de grijile vieții de zi cu zi, căutând orice prilej de a demonstra celorlalți cine suntem și de ce suntem în stare, ne-am cam pierdut identitatea. Dar de ne vom aminti cine suntem și de unde venim, vom reuși să ne păstrăm sufletul de copil. În astfel de circumstanțe, putem spune, cu fața senină și zâmbetul pe buze, că suntem oameni... adevărați. Și ar fi foarte bine ca, măcar pentru un ceas, să fim doar noi cu noi înșine, să ne descrețim fruntea, să lăsăm grijile de o parte și să nu ne fie teamă să mai și zâmbim!

La o cafea cu... copilăria

de preot Nicolae Floroiu

Stând la o masă în orașul vechi,
Lângă un colț de stradă, la o cafea,
Cu zgomotul mașinilor sunând în urechi,
Priveam pavajul de piatră din fața mea.

Vedeam oameni grăbiți trecând,
Unul după altul, sau mulți la un loc.
Unii vorbeau, iar alții, strigând,
Nu simțeau timpul trecând ca un foc.

Mi-am aruncat ochii în parc înspre ceas,
Dar ce minune străină am văzut!
Acele orelor pe loc au rămas
Și totul s-a oprit ca la un semn nevăzut.

Privind însă ceasu-mi pe mână,
Secundarul a pornit pe dată-napoi.
Și minutarul a pornit să-i cânte în strună,
Cu orarul întorcând timpul din noi.

Fiecare din cei care treceau pe stradă
A-nceput să-și întoarcă pașii către-nceput,
Dar nici unul din ei nu-ndrăznea să vadă,
Că din prezentul acum se întorc în trecut.

Văzându-i, cu nerăbdare-n privire,
Și pașii mei i-au urmat pe trecători.
Iar ființa mi-a pornit într-o zvâcnire,
Spre începutul meu, înspre izvor.

Din orașul cu străzile în piatră pavate
Și zgomotul mașinilor sunând în urechi,
Am ajuns pe ulița cu case-nălțate
Din bârne de lemn, în satul vechi.

Și locul mașinilor l-au luat care
Trase de boii domoli de la jug,
Iar praful uliței îl luam pe picioare,
Alături de copiii ce-n joaca lor fug.

În ulița satului, printre oamenii mulți,
Îmbrăcați cu ițari, cu ii și pieptare,
Unii cu opinci, iar alții desculți,
Era pe o bancă bunicul, privind tot în zare.

Am alergat spre el cu mare nerăbdare
Și m-am oprit gâfâind lângă genunchii lui.
Privirea-i blândă de sub pălăria mare
Îmi pătrundea cu căldură adâncul sufletului.

Cu pletele albe și fruntea-ncrețită
De anii trecuți peste el cu-ndârjire,
Cu un zâmbet larg de sub mustața albită,
Mă-mbrățișă strâns cu-o mare iubire.

I-am sărutat mâna asprită de trudă,
Ce-mi mângâia capul, cu multe dezmierdări.
Iar el cu blândețe fruntea-mi sărută,
Și-mi dă drumul să plec la joc și zburdări.

Și fugeam călare pe-un băț ca pe cal,
Prin nisip și prin bălți, cu tălpile goale,
În râs de copii și cânt de caval,
De la hora din satul de dinsus de vale.

Și-n joaca de copii deloc nu simțeam
Nici foame, nici sete, sau osteneală,
Iar la jocuri și fugă tot primul eram,
Până mă striga mama la masa de seară!

Dar amintirea jocului cum să se șteargă?
Căci intrând ostenit și plin de praf în casă,
Lângă părinți și bunici și familia-ntreagă,
Vedeam jucând aburi din mămăligă, pe masă.

Și-n joaca aburilor suind de pe masă,
În sunetul cald de voci părintești,
Ce umpleau camera și întreaga casă,
Mâncând, ascultam nemuritoare povești.

Și-acele povești mă-nsoțeau la culcare
Când ostenit puneam capul pe pernă să dorm.
Și în vise vedeam că-n oraș sunt om mare;
Dar tot copil în sat vreau să fiu, după somn.

Numai că de-aș rămâne copil pe vecie,
N-aș avea glasul copiilor mei în urechi.
Așa că-ntorcând timpul la dup-amiaza târzie,
Îmi beau cafeaua zâmbind, în orașul vechi!...

